

Pufi, micuțul zburător

De la Stancu Print

Pufi era un pui de pasăre mic, cu pene pufoase și o inimă mare, dar plină de teamă. În timp ce frații și surorile lui, Vânturel și Fluturaș, se pregăteau să-și ia zborul, Pufi se ascundea în cuibul călduț. El iubea cuibul, dar se temea de lumea de afară.

Frații lui, Vânturel și Fluturaș, erau deja zburători iscusiți. Ei se avântau pe cer, făcând piruete și rotiri, chemându-l pe Pufi să li se alăture. „Vino, Pufi! Zborul e minunat!” strigau ei.

Mama Păsărică a venit cu un viermișor
suculent în cioc. L-a așezat pe marginea
cuibului și l-a împins ușor pe Pufi spre
el, încurajându-l să încerce. „Nu-ți fie
teamă, Pufi. Ești gata să zbori,” i-a șoptit
ea.

Pufi a aruncat o privire peste marginea cuibului. Lumea de jos părea imensă și înfricoșătoare. A văzut pământul departe, departe, și a simțit un fior rece.

Vânturel a aterizat pe o creangă din apropiere. I-a povestit lui Pufi despre lucrurile uimitoare pe care le-a văzut: un câmp de floarea-soarelui și un râu sclipitor. „E o aventură!” a spus el.

Fluturaș s-a alăturat lor, fluturând din aripi. Ea a descris mirosul dulce al florilor și briza răcoroasă pe penele ei. „E ca un dans în aer!” a spus ea, zâmbind.

Pufi a tras adânc aer în piept. S-a uitat la ochii mamei sale, plini de încurajare, și la fețele fericite ale fraților săi. A decis să încerce.

A închis ochii și a sărit. Pentru o clipă,
nu a simțit nimic altceva decât aerul.
Apoi, aripile lui au prins vântul.

Pufi a deschis ochii. Zbura! Lumea de sub el era un mozaic frumos de culori. A simțit vântul pe față și libertatea în inimă.

Familia lui a început să-l aclame. Pufi a zburat spre ei, alăturându-se dansului lor pe cer. Nu-i mai era frică. Era un pui de pasăre, și era un zburător.